

Разчуло се това изъ цѣлото царство и стигнало до ушитѣ на царя.
— Тѣй и тѣй, господарю, — казали царскитѣ слуги. — И най-голѣмото ти свѣтило не може да се сравни съ ризата на тоя старецъ. Не свѣти тя, а грѣе като самото слънце.

— Веднага да ми донесете тази риза! — заповѣдалъ царьтъ.

— Царскитѣ слуги тръгнали веднага и стигнали до колибата на стареца. Потропали: чукъ, чукъ, чукъ! Но само ехото отъ гората имъ се обадило. Потропали още веднажъ. Никой. Тогава единъ отъ царедворцитѣ, който ималъ най-дълги уши и чувалъ всичко, що ставало въ царството, казалъ:

— Почакайте! При стареца има нѣкой. Разговарятъ се. Сега ще разбере, каква е работата.

— Погледналь той презъ цепнатината на вратата и какво да види! Старецътъ, голъ до кръста, шиелъ нѣщо бѣло и си бърборѣлъ самъ:

— Ха така, дърто. Тѣй ти се пада. Да бѣше се оженилъ, кога ти думаха хората, нѣмаше сега да бодешъ сухитѣ си прѣсти съ тая губерка. Щѣше да си седишъ въ кѣта, да си пушишъ луличката. . . Нека бабичката те кърпи. А защо пъкъ бабичката! Не вижда тя да вдене конопеното влакно. Нека те кърпи тогава щерка ти. Хайде, моме, какво стоишъ! Взимай ризата и иглата! Какво ме гледашъ такава! Азъ баща ли съмъ или лукова глава! Ха, така! Дръжъ добре иглата. . . Мушкой сега! По-бързо Поживо! Изваждай отгоре! Изваждай отдолу!

Тѣй, докато си бърборѣлъ и се каралъ на въображаемата си щерка, старецътъ закърпилъ ризата и, тъкмо се канѣлъ да я облѣче, царскитѣ хора влѣзли въ колибата и извикали:

— Стой! Не обличай тази риза! Царьтъ ни прати да ни я дадешъ. . .

— Да ви я дамъ, защо да не ви я дамъ, — отговорилъ кротко старецътъ. Царьтъ си има толкова ризи и то все копринени, азъ имамъ една едничка кълчищена, но щомъ царьтъ е хвърлилъ око на нея, нека я вземе. Мене щерка ми друга ще ми изтѣче. Ето ѝ стана! Ето ѝ кросното! Ето ѝ нищелкитѣ! Всичко си има момата ми!

— Само момата я нѣма, — казалъ закачливо царскиятъ човѣкъ съ дългитѣ уши, що всичко знаелъ, каквото става въ царството. Знаелъ сѣщо, че старецътъ нѣма ни щерка, ни внуци. . .

Тѣзи думи накарали стареца да се опомни. Навелъ той, тѣжно глава и нищо не отвърналь.

Царскитѣ слуги занесли чудната риза на царя. Той заповѣдалъ, да я оставятъ въ най-голѣмата стая и да затъмнятъ прозорцитѣ ѝ. Напраздно чакали всички въ двореца, да свѣтне и грѣине ризата като слънце. Нищо. Ризата се спотайвала въ тъмното и нито свѣтѣла, нито грѣела. Разсърденъ, царьтъ веднага изпратилъ бързоходци да доведатъ въ двореца стареца. Като стигнали до колибата, царскитѣ слуги чули, че нѣкой се кара вжтре:

— Скоро да се махнете отъ главата ми, детища! Ще скжсате нищкитѣ на платното! Ще ми разбъркате основата! Нѣма